

LENKDRACHEN BAUEN UND FLIEGEN. Wolfgang Schimmelpfennig. 64 pagina's, 21 x 26 cm, uitgave Falken-Verlag 1989 ISBN 3-8068-1011-7. Prijs f 24.50.

LENKDRACHEN ZUM NACHBAUEN. Thomas Erfurth en Harald Schlitzer. 64 pagina's 16 x 23 cm, uitgave Englisch Verlag 1989 ISBN 3-8241-0355-9. Prijs niet bekend.

De eerste twee boeken over stuntvliegeren zijn op de markt verschenen. Allebei in het Duits en voorzien van een bijna identieke titel. Schrijvers zijn Wolfgang Schimmelpfennig, bekend vliegerpublicist en uitvinder van de Paraflex, en de "Drachendompteure" Thomas Erfurth en Harald Schlitzer. Zij zijn de ontwikkelaars van de Speedwing.

Achter het bijna gelijke opschrift gaan twee heel verschillende boeken schuil. Kort gezegd: het boek van Schimmelpfennig is goed, het boek van Erfurth en Schlitzer is niet goed. Schimmelpfennig doet wat hij belooft. Aan de hand van uiterst duidelijke (en fraaie) tekeningen en foto's laat hij zien hoe je acht verschillende stuntvliegers kunt bouwen en vliegen. In combinatie met de zeer gedetailleerde tekst wordt het de lezer onmogelijk gemaakt van het juiste pad af te wijken. Wolfgang heeft aan veel gedacht. Uit elke pagina blijkt dat hij ze allemaal zeker één keer gemaakt heeft. Ook verstaat hij de kunst zich te kunnen verplaatsen in de onzekere beginnening die flair en routine mist en die het allemaal eigenlijk te moeilijk vindt.

Van alle geeft Schimmelpfennig detailtekeningen die niet verkeerd te begrijpen zijn,

de tekst behandelt stap voor stap de bouw en waarschuwt overal voor mogelijke missers. Bijzonder ingenomen was ik met de zes pagina's lange beschrijving van zijn eigen uitvinding, de Paraflex. Wolfgang vermeldt weliswaar dat er een patent op de Paraflex rust, maar stelt vervolgens groothartig alle kennis ter beschikking om zelf tegen een fractie van de winkelprijs zo'n kloeke Flexifoil-zonder-stok te maken. Toch is het geen uitmuntend boek. Dat komt door een zekere onevenwichtigheid in de opbouw. Schimmelpfennig besteedt 12 pagina's aan de beschrijving van drie bijna dezelfde vliegers - Spin-off, Skydart, Hawaiian (die bovendien veel van het origineel afwijken), maar besteedt slechts 7 pagina's aan de zaken die in de praktijk werkelijk de problemen opleveren: oplaten, landen, toomafstelling, solo- en teamvliegeren, veiligheid. Juist als het op de behandeling van deze hoofdzaken aankomt krijgt Schimmelpfennig haast en raffelt hij de onderwerpen af. De inspiratie was blijkbaar ineens op.

Toch, het boek steekt met kop en schouders boven dat van Erfurth en Schlitzer uit. Het begint al met de foto op de kaft van hun boek. Daarop staat een trein boxvliegers afgebeeld. Accoord, je kunt ze met veel moeite in een looping trekken, maar om ze nu als "stuntvlieger" te presenteren is wat raar. En zo staan en meer vreemde foto's in. Wat doet een trein vogelvliegers in een stuntvliegerboek, een gewone parafoil, de Icarusvlieger en, als klap op de vuurpijl, een bouwbeschrijving van een facetvlieger? Was het fotomateriaal op, kregen ze het boek niet vol? En waarom staat er bij geen van de foto's een begeleidende tekst? Ook dit boek is onevenwichtig van opbouw: 23 pagina's bouwbeschrijving en slechts 3 pagina's over bovenomschreven hoofdzaken. Ik zou me als lezer bekocht voelen: eerst waan je je gekoesterd in de warme aandacht van de schrijvers bij het bouwen van je eerste stuntvlieger en je staat nog niet op het veld of je krijgt te horen dat je het nu zelf maar moet uitzoeken. Zo verdwijnen veel vliegers in een donkere kast op zolder.

Meest jammerlijk echter vind ik het ontbreken van een beschrijving van hun eigen uitvinding: de Speedwing.

In eerste instantie verdacht ik de schrij-